

OŠ BIČEVJE

ODMEVI

2018/2019

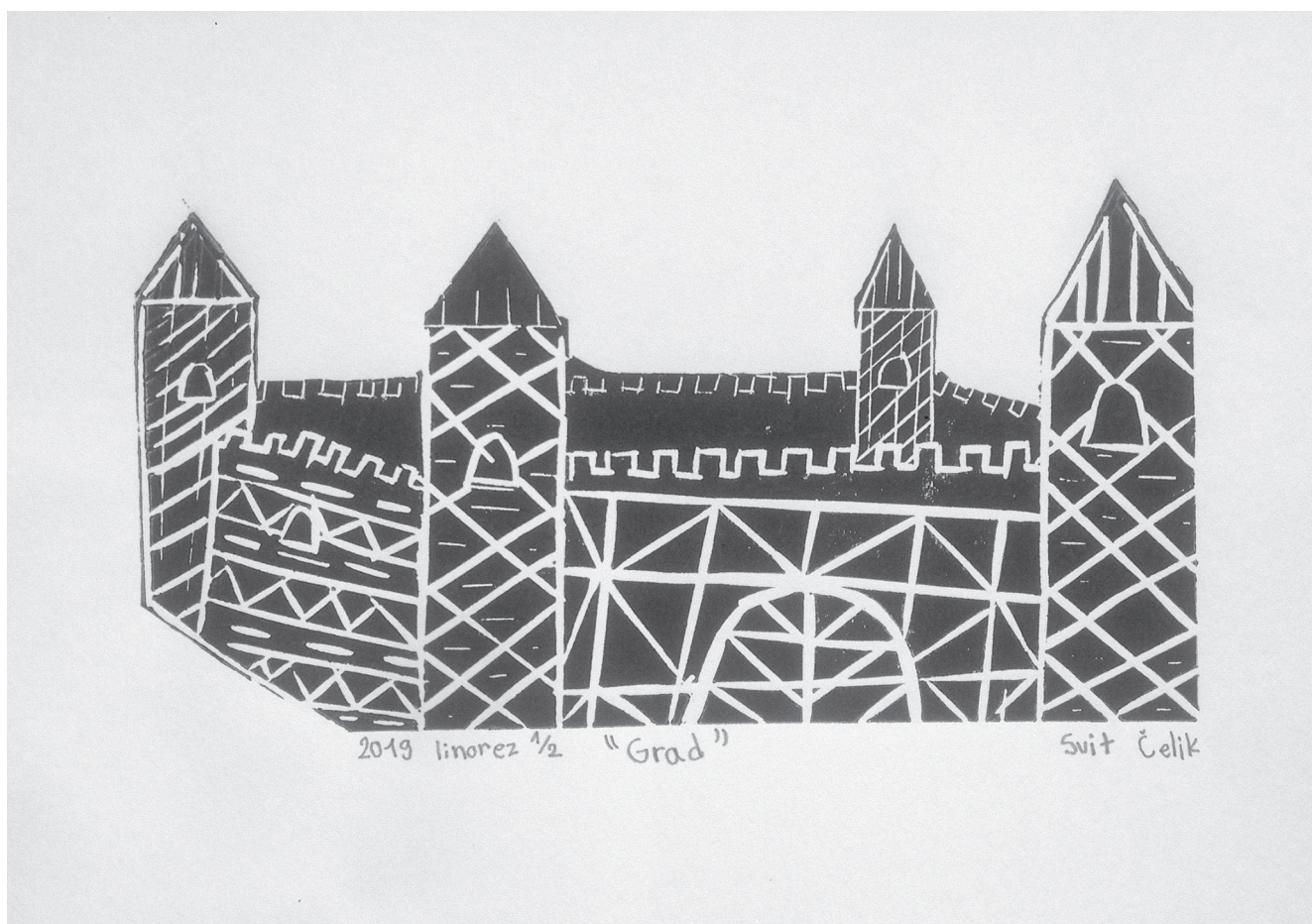
Lenart Verbovšek 6. a, nagrada na 23. Mednarodnem Viškem likovnem salončku

Nejla Begulić, 4. a srebrno priznanje na mednarodnem natečaju *Gradovi in jame*

Maya Fujs, 6. b zlato priznanje na mednarodnem natečaju *Gradovi in jame*

Svit Čelik, 6. b bronasto priznanje na mednarodnem natečaju *Gradovi in jame*

ZGODBE IZ ŠOLSKIH KLOPI

Razočaranje

V sobi ... Sončnega jutra sedim v sobi. Nenaspana.

Zaslišim tisto mrtvo tišino. Hišo, v kateri sem sama. Imam občutek, da me tanke svetle iglice zbadajo v vse kote srca. V tem trenutku me prešine. Spomini, tisti najbolj grenki na prvem mestu. Mojo majico, vrat ter obraz oblijejo težke solze, ki prihajajo globoko iz srca.

Hočem se potolažiti ob nekom, a ... nikjer nikogar! Saj je vedno tako – ko te potrebujejo, so ob tebi, ko jih potrebuješ, nikogar od nikoder.

Pravijo, radi te imamo, veseli smo, ker te imamo, ko pa koga potrebujem, ni nikogar.

Razočarana sem. Sprašujem se, ali sem sama na tem svetu. Ali sploh imam koga ... družino ali prijatelje ...

Tamara Nakičević, 9. a

Razočaranje

V ustih sem imel čuden okus. Tisti grenek. Pljunil sem. Ni izginil. Razočaranje.

Tako blizu, a hkrati tako daleč. Samo malo ti lahko zmanjka, ampak to ti lahko vzame že znana napaka. In od tega ti ostaneta le slab občutek ter tisti grenki priokus. Razočaranje. Tolčeš se po glavi, ampak kaj ti to pomaga?! Mogoče ga tokrat ne bo, tega groznega priokusa. Žre te. Vidi se ti, da nekaj ni v redu. Držiš v sebi. Le miniti mora. Ko vidiš človeka, vidiš, kaj mu je, hočeš mu pomagati. Ne moreš. Zavedaš se, da če bi le naredil še tisto zadnjo piko na i, tako kot je treba, da ne bi zafrknil. In nato začutiš razočaranje ... Zakaj, zakaj se nisem potrudil še za tisto zadnjo piko in vse bi bilo lahko drugače. Ampak najhuje je, da razočaraš sebe in to ostane v tebi ter te razžira ...

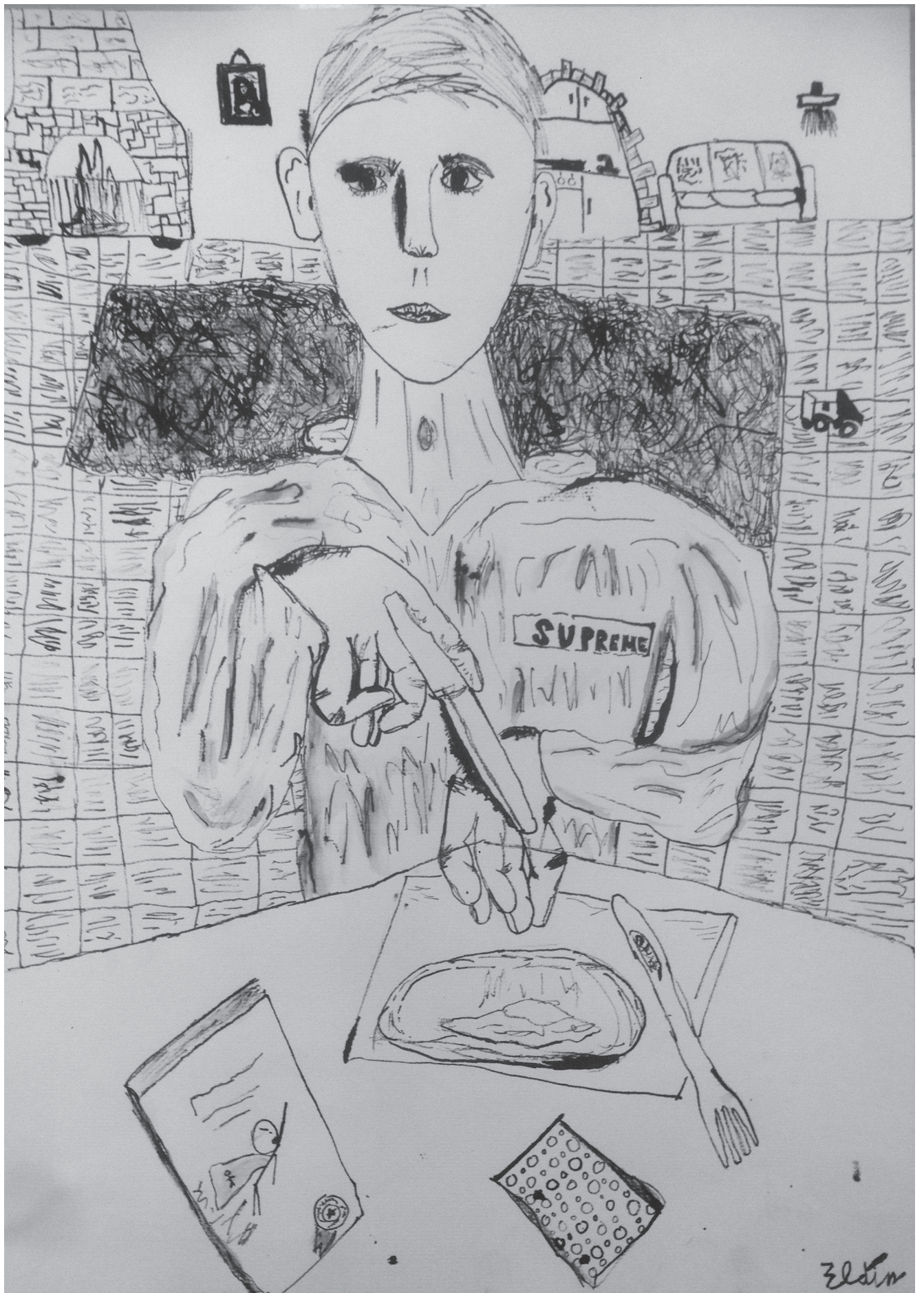
Sonce je sijalo. Sneg je bil trd, skoraj leden. Bil je topel spomladanski dan. Sneg bo v drugo popustil in potrebni bodo občutki, kar je Borgu pisano na kožo. Čutil je živčnost. Bila je zadnja tekma v sezoni. Če prehití Hansa, ne bi dobil le tekme, dobil bi veliki kristalni globus. Kljub vsemu se je dobro počutil. Dobro se je ogrel. Prvo vožnjo je končal na drugem mestu. Štiri stotinke za Hansom. Vedel je, da je blizu, in če odpelje, tako kot zna, ga prehití. Odšel je na samo. Izpraznil je glavo. S prazno glavo, zbran prišel na drugi štart. Slišal je, da so nekateri pred njim dobro odpeljali. Ampak ga to ni zmotilo. Vedel je, česa je sposoben. Zato ga ni skrbelo ... Vdihnil sem. Zadihal skupaj s snegom, s progo, z okolico. Vse pred mano je izginilo. Le proga je ostala. Bib, bib, bib. Pognal sem se. Vse je začelo drveti mimo mene. Kante so rezale podlago. Začel sem leteti. Užival sem. Priletel sem do zadnje strmine. Še pet zavojev. Na tretjega je padala senca. Na četrtem nisem uporabil dovolj moči. Ledena ploskev me je odnesla. Rešil sem se. Prišel sem v cilj. Kljub napaki sem prevzel vodstvo. Na vrhu je bil le še Hans. Štartal je – naredil življenjsko predstavo in v cilj pridrvel s sekundo in osemindesetimi stotinkami prednosti. Sonce je sijalo. Odbijalo se je od Hansovih očal in predvsem od globusa. Kar žarel je.

In prišel je ta čuden okus. Tisti grenek okus. Pljunil sem. Ni izginil. Bilo je razočaranje. Razočaranje nad samim seboj.

Tit Šenk, 9. b

Julija Kastelic, 5. a

Eldin Murtić, 4. b

Našli se bomo

Družina štirih - mame, očeta in dveh otrok, Ranima, petletnega dečka, in Aye, štirinajstletne deklice, je živela v vsakodnevnem strahu in revščini nekje na jugu Sirije blizu prelepega mesta Damask.

Pred dvema mesecema so zelo na hitro zbežali na sever Sirije, saj je na jugu postalo še bolj nevarno, kot je že bilo. Vsak dan so poslušali strele in jokajoče otroke. Odločili so se, da ponoči pobegnejo na sever, saj so njihovo mesto zasedli sovražni vojaki. Na hitro so pograbili najosnovnejše. Nekaj hrane, denar in topla oblačila. Na poti so ob ruševinah videvali uničene čevlje, krvave cunje in krvava trupla. Hodili so mimo ranjenih ljudi, a jim niso mogli pomagati, če so želeli rešiti sebe. Aya je razmišljala o vseh spominih, ki so jih ustvarili v svoji majhni, a najlepši hiški, v kateri so bivali in v kateri sta otroka odraščala.

Mesta so bila bombardirana, hiše porušene in pogled na vse to je bil strahovit. Ko so odšli, so v domačem mestu pustili nekaj sorodnikov, a bilo je prenevarno - če bi z njimi odšlo še več ljudi, bi verjetno vsi umrli. Otroka sta jokala, starša pa sta jima zakrivala oči, saj nista želela, da otroka vidita te strahote. Oče je prosil, da bi preživel, mama pa si je na skrivaj brisala solze, saj je v mestu ostala njena mama.

Hodili so nekaj dni, izmučeni psihično in fizično so končno prispeli do hiše, v kateri je, preden je umrl, živel očetov brat s svojo ženo. Tu je bilo varneje, a tudi sem so se vojaki hitro bližali. To je bil le začasen izhod. Ko so prispeli, je nastala panika, saj niso poznali okolice in zmanjkovalo jim je hrane.

Vsak dan so iskali možnosti in načine, kako bi zbežali iz države in odšli v Evropo za boljšim življenjem. Kako bi odšli, kdo bi jim pomagal, koliko bi plačali in koliko denarja bi jim sploh ostalo, kako bi preživel v Evropi, je tam življenje res lepše, kje bi živeli, kako bi si priskrbeli denar in še veliko več vprašanj so imeli.

Nekega jutra je moral oče nujno iz hiše, v kateri so se skrivali in živeli, vendar ženi ni povedal, zakaj odhaja. Zvečer se ni vrnil in ženo je že pošteno skrbelo. Otroka sta jo ves čas spraševala, kje je oče, in ona jima na njuno vprašanje ni znala odgovoriti, vendar je sama že sumila, kaj se je zgodilo.

Naslednje jutro je otroka šokirala novica, da bosta morala sama odpotovati v Evropo, češ da mora mama poiskati očeta. Aya tega ni verjela, vendar ni želela prestrašiti svojega bratca Ranima. Mama jima je pripravila nekaj hrane za na pot, jima dala zemljevid, ki ga je po svojih najboljših močeh risala celo noč in ga izdelala čim bolj varnega.

Dala jima je tudi večino družinskih prihrankov, nekaj jih je potrebovala zase, in ju zvečer skrivaj poslala na pot. Pred odhodom jima je dala natančna navodila, da smeta zaradi varnosti potovati le ponoči, saj je takrat manj možnosti, da ju kdorkoli opazi. Rekla je še, naj hodita bosa, saj bosta tako bolj neslišna, in jima obljubila, da pride za njima, da se bodo našli. To je bilo edino, kar je otroka držalo pokonci.

Tako se je za njiju začela dolga, zahtevna in strašljiva pot proti Evropi. Aya je vedela, da je pot zelo dolga, saj je mama rekla, da bosta hodila tudi do mesec dni, a druge izbire nista imela. Za Ayo je bila pot še težja, ker je bil Ranim tako majhen in ga je morala velik del poti nositi. Čez dan sta se skrivala in počivala, ponoči sta hodila bosa in sanjala o Evropi in boljšem življenju. Aya si je predstavljala, kako bo končno spet začela hoditi v šolo in si poiskala prijatelje, kako bo lahko pojedla malo več hrane in si mogoče po treh letih nošenja dveh parov hlač, ki so bile zdaj že popolnoma uničene, končno kupila nove. Sanje o lepšem življenju so ji dajale moč, čeprav jo je bilo strah, zelo strah. A morala je biti pogumna, saj je reševala sebe in brata, čeprav je bila stara le štirinajst let. Vsak večer je molila, da bi preživela.

Nekega dne je Ranim hudo zbolel in za tri dni sta obtičala na istem mestu. Strah ga je bilo in jokal je. Kljub temu, da je bil še majhen, je približno vedel, kaj se dogaja. Klical je mamo in težke solze, polne bolečine, so mu tekale po umazanih licih. Bal se je, a ga je sestra zavezniško

držala pokonci. Govorila mu je, da mama kmalu pride in kako zelo lepa je Evropa, čeprav tudi sama ni vedela, ali je res tako. Pravila mu je, kako zelo je pogumen, kako ga ima rada in kako bo kmalu vse bolje. Zmanjkovalo jima je moči, a na srečo sta imela še dovolj hrane. Ko je bil Ranim malo bolje, sta morala kljub temu, da se je še vedno zelo slabo počutil, zaradi varnosti nadaljevati pot. Mama se jima na telefon, ki jima ga je dala, ni oglašala in Ayo je že močno skrbelo, a tega bratcu raje ni pokazala. Sama si je že mislila, kaj se je zgodilo z očetom, in zato je močno jokala. Pogrešala ga je in želela je vedeti, kaj se mu je zgodilo.

Neke noči je med hojo zazvonil telefon in Aya ga je veselo poiskala. V tistem trenutku pa je ugotovila, da sta na zelo nevarnem območju, da so v bližini vojaki, zato je hitro prekinila in telefon skrila v torbo. S kotičkom očesa pa je kljub naglici opazila, da je klicala mama. To ji je dalo novo moč, saj je vedela, da je mama živa.

Čez čas se je Ranim utrudil, zato ga je morala naprej nositi. Potem je v bližini zaslišala vojake. Mislila je, da bratec spi, in se je odločila, da ga ne bo zbudila, saj ni želela tvegati, da bi bil glasen. Kljub vsemu je bil star komaj pet let. Zelo previdno je hodila naprej in zavila v drugo smer, globlje v gozd, da bi se znebila vojakov. Bilo jo je na smrt strah in hladne kapljice potu so ji lile po čelu. V tistem pa je Ranim kihnil in glasovi vojakov so kar naenkrat potihnili. Aya je panično vrgla Ranima s sebe in ga prijela za roko, ga potegnila in tekla sta tako hitro, kot so ju nesle noge. Tekla sta in Ranim je jokal, Aya mu je kazala, naj bo tiho in zgubljala upanje, da bosta preživela. Tudi njej so po obrazu tekle težke solze. Vojaki so jima bili že čisto za petami, ko jima je nekdo pomahal izza drevesa. Aya je v naglici stekla proti drevesu, bratca pa potegnila za seboj, in ni pomislila na to, da bi bila to lahko past. Naenkrat je zagledala fanta in on ju je potisnil v luknjo. Otroka sta se ustrašita, a ostala tiho. Vojaki so stekli mimo in izgledalo je, kot da sta jim ubežala. Aya je čez čas, ko se je umirila, spregovorila s fantom, ki je sedel ob njej in globoko dihal. Izkazalo se je, da tudi on prihaja iz Sirije, in Aya je bila presrečna, da je zdaj še nekdo z njo. Izvedela je, da mu je ime Ferhat in da je star šestnajst let. Aya jim je pripravila hrano in skupaj so nekaj pojedli, saj se je kazalo, da je bil Ferhat že nekaj časa brez hrane. Zaželela si je, da bi že prispeli na cilj.

Prišel je čas. Čas za najbolj nevaren del poti. Del, ko so se morali vkrcati na majhen napihljiv čoln s še sto drugimi prestrašenimi ljudmi in upati, da preživijo. Bila je noč. Ljudje so v tišini čakali, da čoln pripluje. Težko so čakali, da ga zagledajo, a hkrati so imeli veliko pomislekov. Ko je Aya končno zaslišala motor, je zbudila Ranima, ki je medtem počival ob skali, pokrit z njenim plaščem. Dala mu je natančna navodila za to, kar ju je čakalo. Čeprav tudi sama ni vedela, kako se bo končalo, je bila zelo pogumna in rekla mu je, naj naredi vse tako, kot bo zahtevala ona, in naj na čolnu molči. Čoln se je ustavil in z njega sta stopila dva bradata moška. Prvi je z roko nakazal, naj mu ljudje dajo denar. Aya ga je povlekla iz žepa - natanko tisoč evrov je zahteval, petsto za njo in petsto za Ranima. Potem jima je nakazal, da se lahko vkrcata. Za motorjem je čakal drugi moški, in ko ju je zagledal, je pomignil proti reševalnim plaščem. Aya je pograbila dva, enega je nadela bratcu, drugega sebi. Izpluli so. Opazila je, kako se je bratec zraven nje tresel, njegove roke je vzela v svoje in jih pogrela, on jo je prestrašeno pogledal, ona pa se mu je le toplo nasmehnila. Morje je bilo razburkano, pihal je močan veter, na krovu je bila tudi mama z dojenčkom, ki je močno jokal. Aya se je zasmilila, hotela jo je vprašati, ali potrebuje pomoč, a je raje ostala tiho. Niti za sekundo nista Ranim in Aya te noči zatisnila oči. Zjutraj so prispeli do nekega pomola in se izkrcali. Vse, kar je rekel človek s čolna, preden je odplul, je bilo: »Srečno.« To je vse prestrašilo, a Aya se je zdelo, da je sedaj varna. Najbolj jo je skrbela vožnja s čolnom, in zdelo se ji je, da je zdaj vse v redu.

Skupaj so nadaljevali pot. Ferhat je pomagal nositi Ranima, saj je bila Aya že močno izmučena. Potovali so še nekaj težkih in dolgih dni in vmes opažali, kako postrani jih gledajo domačini, kako drugačni so od njih. Niso vedeli, kaj naj storijo. Strah jih je bilo. Najprej so mislili, da bodo za njih ti ljudje rešitelji, a zdelo se je, da tam pravzaprav niso bili zaželeni. V stiski jim je pomagala organizacija Rdeči križ, ki so jo našli po treh dneh hoje. Ayina mama je na zemljevid narisala njen znak in otrokoma naročila, naj ob prihodu poiščeta Rdeči križ, oni bodo že vedeli,

kaj storiti. Res so jim pomagali. Čez pet dni je na cilj prispela tudi mama. Ko sta jo otroka zagledala, sta jokala kot dež. Bila sta presrečna in tudi mama je jokala. Bila je zelo ponosna na njiju in presrečna, da sta sploh živa. Otrokoma je povedala, kaj se je zgodilo z očetom, in bila sta zelo žalostna, hkrati pa pomirjena, da imata vsaj mamo in novo, lepše življenje. Ženska, ki je delala pri Rdečem križu, je čez čas družini povedala, kaj je njihov oče v resnici naredil. Ko je odšel do telefona, ki je bil povezan z Evropo, in vzpostavil stik z Rdečim križem, je bil takoj po tem ustreljen. Družina mu bo za vedno hvaležna. Tudi Ferhatu se je življenje polepšalo. Družina ga je vzela pod svojo streho, hkrati pa sta se Aya in on zaljubila.

Sedaj je Ranim že odrasel moški. Dvajset let šteje. Življenje je tu lepše, a pogreša svoj pravi dom. Noče se spominjati, koliko hudega je že preživel v svojem življenju in kako je vsak dan trepetal od strahu.

Vseeno pa ne mine dan, ko ne bi pomislil na svojega junaka - očeta, ki je žrtvoval sebe, da je on sedaj živ in srečen. Močno ga pogreša. Za vedno mu bo hvaležen in za vedno bo ostal v njegovem srcu.

Ela Kurtović, 9. b

Zadnji šolski dan moje mamice

Zadnji šolski dan 1. razreda se je moja mama s prijateljico zmenila, da odideta po sladoled.

Odšli sta ponj in počasi lizali. Čisto sta pozabili na čas. Njena mama je že zelo zamujala v službo, in skrbelo jo je, kje je. Odšla je ponjo in jo našla pred trgovino. Bila je jezna, a ko je videla spričevalo, se je pomirila in jo vesela odpeljala domov.

Martin Srebrnič, 3.b

Počitnice na ledu

Moja mami Mateja, Andrejka in Martina so se šle drsat na zamrznjeno reko. Ko so dolgo časa drsale, se je Martini vdrl led in je padla v vodo. Takoj po tem je šla hitro domov, da se je preoblekla.

Jakob Kastelic, 3. b

Zgodba iz maminega otroštva

Mama je bila takrat približno moje starosti. S prijateljico Tino in njenim bratom Jernejem so se odločili, da bodo na robu gozda pekli krompir. Zanetili so ogenj, krompir nabodli na palice in pričeli s peko. Čez čas so poskusili krompir, ki pa ni bil še pečen, bil je zadimljen in neslan. Jernej je rekel Tini, naj gre domov po sol. Tino je v hiši zalotila nona in Tina ji je povedala, zakaj rabi sol. Nona je hitro odhitela do gozda. Jezno je ukazala pogasiti ogenj in je rekla, da bi lahko s takim početjem zanetili požar. Dogodivščina se je končala brez katastrofe, a tudi brez pečenega krompirja.

Ela Marušič, 3.b

Eldin Murtić, 4. a priznanje na 4. LIKfest-u *oKrog*

Matic Dobravec, 7. a priznanje na 4. LIKfest-u *oKrog*

Otroštvo moje none

Vsak april je moja nona dobila nove dokolenke in jih tudi oblekla. Mandarine je jedla za novo leto in še danes jo ta vonj spominja na novo leto. Žepnino so si prislužili s pobiranjem cvetov lipe. Delali so bajer na potoku - otroci so nabirali mah, odrasli pa prinašali skale. Pozimi so polivali vodo po vaškem klancu, da je zamrznil in so se lahko sankali. Prijateljem je pomagala pasti ovce. Zjutraj sta jih s prijateljico poklicali z rogom. V tistem času ni bilo sladkorja, zato so uporabljali med. Pozimi so po bregovih drsali s torbami. V šoli so imeli lepopisje in pisali s peresom in črnilom. Za vsak spis so dobili dve oceni, za vsebino in obliko pisave.

Jaša Šavli, 3. b

Pripoved moje babice

Doma smo imeli živali in med drugimi tudi oslička. Osliček je imel voziček, ki smo ga uporabljali za prevažanje sena, repe, korenja in drugih manjših stvari. Nekega dne sva se oče in jaz z osličkom peljala na njivo. V nekem ostrem ovinku je osliček zbežal tik ob robu ceste, midva z očetom pa sva se znašla v obcestnem jarku.

Andraž Burnik, 3. b

Dedi in Rička

Dedi Ivan mi je pripovedoval zgodbo o svojem otroštvu. Dedi je živel na kmetiji, kjer so imeli kobilu. Ime ji je bilo Rička.

Ker je bil dedi ministrant, je občasno ob nedeljah moral iti po župnika, da ga je peljal k maši v sosednjo cerkev. Župnik je bil star in malo bolj okrogel, zato je težko hodil. Cerkev pa je bila na vrhu hriba in oddaljena dobro uro. Pot do nje je bila ozka in strma. Župnik je prosil dedija, da bi jezdil na kobilu. Običajno je dedija spremljal njegov prijatelj Jože, ki je za njima nosil župnikovo torbo. Ko so prišli do cerkve, so kobilu odvedli na pašo in ji dali piti. Ko je bilo maše konec, so skupaj pojedli kosilo. Nato pa je dedi župnika odpeljal domov. Včasih je dedi v zahvalo dobil tudi majhno žepnino.

Vaški učitelj je dediju in njegovi kobilu napisal tole pesmico:

Vanč, naj te spremlja sreča,
naj te nosi Rička
od gozdička do gozdička.

Sara Jelenc, 3.b

Otroštvo moje mamice

Mamo sem vprašala, kako je bilo v njenem otroštvu.

Povedala mi je, da je živela v isti hiši kot živimo danes.

Hodila je na isto šolo kot jaz. Čez Gradaščico je bil še lesen most. Kjer je zdaj veliko šolsko igrišče, je bil travnik. Tudi na malem igrišču ni bilo igral, bil je travnik. Zato so se hodili igrati na Svobodo. Dekleta so se igrale gunitwist, fantje pa nogomet. Takrat je bila osnovna šola osmletka. Imeli so pet oddelkov prvega razreda. Do četrtega razreda so imeli turnus. En teden so imeli pouk dopoldan, en teden pa popoldan. Šola se je nekaj časa imenovala Osnovna šola Franca Leskovška Luke.

Sava Ivanec, 3.b

Kanu mojega dedka

To je zgodba iz otroštva mojega dedka Boštjana.

Moj dedek ima sestro, ki je štirinajst let starejša od njega.

Ko je bil moj dedi še majhen, je njegov očka veliko potoval. Enkrat je odpotoval v Nemčijo.

Dedijev očka je v Nemčiji zanj kupil kanu. Ko dedijevega očeta še ni bilo doma, sta se s sestro sprla.

Ker je bila dedijeva sestra Lidija toliko starejša, se je moj dedi njej obesil za lase ter ji izpulil cel šop las. Zato je njegova sestra Lidija napisala očetu pismo.

Oče je kmalu za tem dediju napisal pismo, v katerem je povedal, da mu je sestra poslala pismo in je zato vrnil kanu v trgovino.

Dedi pa mi je povedal, da bo kupil kanu in se bomo z njim vozili po Blejskem jezeru.

Vita Gustinčič, 3. b

Morje

Ko je bil moj očka majhen, je šel na morje za en dan. Mami je vedno vzela s seboj pohanega piščanca. Ko so prispeli, so odšli na plažo. Tam so se potapljali, gradili peščene gradove in skakali v vodo. Zvečer so pojedli večerjo in se vrnili domov.

Jure Pertinač, 3. b

Velika noč

Ko je bila moja mami majhna, jo je stari ata za veliko noč zbudil zgodaj zjutraj in rekel, da je videl velikonočnega zajca. Nato so odšli v skedenj in tam so našli pirhe, ki jih je skrnil velikonočni zajec. Pirhe je zložila v košaro, ki jo je odnesla žegnati.

Jure Pertinač, 3. b

Moj blok

Moj blok je velik in pravokotne oblike. Je oranžne in kožnate barve. Ima štiri nadstropja. Jaz stanujem v tretjem nadstropju. V bloku ni dvigala, imamo pa stopnice. V kleti je velika kolesarnica. Pred blokom je parkirišče za osebna vozila, zadaj pa igrišče. Ko vstopiš v blok, so levo nabiralniki za pošto in časopise. Naša soseda, gospa Marijana, skrbi za okolico bloka in zaliva rožice, da se ne posušijo. Čistilka počisti hodnike in za njo ostane dišeč vonj po čistem. Hišnik redno kosi travo in naš blok je res videti čudovit.

Nikolina Radivojević, 3. a

Domača hiša

Naša hiša leži na Volaričevi ulici 6. Je srednje velika in pravokotne oblike. Zgrajena je iz opeke in pokrita z rjavo streho. Zunanje stene so pobarvane z belo barvo. Na sprednji strani hiše so vhodna vrata. Desno od vrat je okno s črnimi robovi. Na zadnji strani so vrata na vrt. V moji hiši so hodnik, dnevna soba, kuhinja, dve stranišči, klet, tri spalnice, delovna soba in podstrešje.

Emil Vesa af Ekenstam Medjugorac, 3. a

Moj čudežni dežnik

Gledal sem televizijo, ko je prišla mami in me nagnala v sobo. Bil sem jezen. Zagledal sem nekaj čudnega. Bil je čudežni dežnik za v deželo sanj. Bil je pisano svetleč in prozoren. Dotaknil sem se ga in z njim izginil. Popeljal sem se v deželo želja, ki ti izpolni neskončno število želja. Odšel sem na goro želja. Na vrhu je raslo največje in najlepše drevo. Zaželel sem si tri želje. Prva je bila, da bi bil zdrav, druga je bila, da se mi ne bi zgodile hude stvari, in tretja, da bi bil srečen. Postal sem srečen in domov nesel polno sreče. V deželo sanj sem se še vrnil in pozdravil prijatelje.

Kris Izak Iričanin, 3. a

Lea Bergant, 7. a

Parisova izpoved

Zgodba se dogaja v srednjem veku v Veroni. Dve družini, Capuletovi in Montegovi, sta v družinskem sporu, ki se verjetno vleče že več desetletij, nihče ne ve več, zakaj.

26. sušca 1374

Danes sta stari gospod Capulet in njegova hčerka, prelepa Julija, pripravila ples v maskah. Nanj sem se odpravil tudi sam in tam izvedel nekaj izredno zanimivega. Med plesom se je Julija cel čas vrtela okoli nekega mladeniča. Ko je šel odtočit, sem mu sledil. Ko je imel masko sneto z glave, sem ugotovil, da je to sam Montegov Romeo. Res dolgo sem se odločal, ali bi gospodu Capuletu povedal, da se je Monteg pretihotapil na zabavo, vendar nisem hotel zaostriti spora, zato sem pustil, da se vse ohladi in prespi.

28. sušca 1374

Po mestu se govori, da naj bi duhovnik Lorenzo grešil. Menda naj bi neka ženska, ki je ponoči gobarila, videla, kako je združil v sveti zakon dve neznani osebi. Mislim, da bom naročil svojim stražarjem, naj tiho malo raziščejo zadevo.

29. sušca 1374, dopoldne

Moji stražarji niso odkrili nič. Vendar se v mestu dogajajo bolj pomembne stvari. Romeo Monteg naj bi v obrambi svojega prijatelja Mercutia ubil Tybalta Capuleta, Julijinega bratranca. Danes popoldne naj bi vojvoda odločil, kako bo kaznoval Montega.

29. sušca 1374, popoldne

Vojvoda je sklenil svojo odločitev in Romea Montega kaznoval z najstrožjo kaznijo, z izgonom. Monteg se je upiral na vso moč, da ga ne bi pregnali iz Verone. Vojvodo je celo prosil, naj ga raje obesijo kot zločinca ali mu izrečejo kakšno sramotilno kazen. Ko sem dobro uro po sojenju v samotni ulici srečal Julijo, je jokala. Ko sem jo poskušal potolažiti, me je zavrnila z nenavadno nesramnostjo. Ker se mi vsi dogodki, skupaj s čenčami o Lorenzu, zdijo zelo nenavadni, bom ponoči sam šel v samostan in raziskal stvari na lastno pest.

30. sušca 1374

Grof Capulet je danes že navsezgodaj zjutraj prinesel odlične novice, menda naj bi se poročil z njegovo hčerko Julijo. Kot kaže, sem res rojen pod srečno zvezdo. Sedaj je že čas priprav, saj naj bi se poročila čez točno teden dni, 6. malega travna.

1. mali traven 1374

Danes je Montegov Romeo pripravil kovčke in se odpravil, kakor pravijo babje čenče, v Mantuo. Le še pet dni in z Julijo bova združena v svetem zakonu. Bog mi odpusti vse moje pretekle grehe, saj hočem biti v zakonu čist.

2. mali traven 1374

Po že tretjem obisku v samostanu sem končno nekaj odkril. Na sicer praznem oltarju sem našel dragoceno zapestnico Julije Capulet. Vendar mislim, da to ni nič pomembnejšega, saj gre Julija velikokrat k Lorenzu na obisk. Kar mi vzbuja sum, je le dejstvo, da je bila na oltarju. Vendar je mogoče, da jo je pozabila in jo je Lorenzo spravil tja.

5. mali traven

Vse mesto so obšle govorice, da naj bi Capuletova Julija, moja bodoča soproga, umrla nenadne smrti. Vse je obšla taka žalost, kot je mesto ni videlo od smrti zadnje nadvojvode pred 150 leti. Pogreb naj bi bil jutri, ko bi se morala poročiti.

6. mali traven

Danes je bil Julijin pogreb. Z gospodom Capuletom sva plačala vsak pol cene. Na pogreb so prišli vsi, še sam vojvoda. Grof Capulet j e razglasil 30-dnevno žalovanje.

7. mali traven, navsezgodaj zjutraj

Danes zjutraj sem nesel rože na Julijin grob in tam srečal izgnanega Romea Montega. Ker nisem dovolil, da bo izgnanec, ki ji je ubil bratranca, polagal rože na grob, sem ga začel zmerjati. Po nekaj žaljivkah me je napadel kot moški, z mečem. Po dolgem dvoboju me je na koncu zabodel. In preden od smrtnih ran umrem, naj povem svojo zadnjo željo: naj vsemogočni Bog kaznuje tega umazanega psa Romea, ki se je vrnil na grob moje žene in tistega ali tisto, ki je ubil mojo ženo Julijo. Vse bolj sem namreč prepričan, da je šlo za zaroto in ni umrla naravne smrti.

Dopisano po Parisovi smrti s strani njegovega stražarja:

Po srditem boju smo klicali na pomoč, nekateri so stekli h grofu Parisu. Ko ga ni bilo več med živimi in je bilo vse mesto na nogah, smo stekli v grobnico. Tam smo zagledali mrtva Romea in Julijo. Kasneje je Lorenzo priznal, kaj se je zgodilo, in od takrat naprej sta družini tekmovali, kdo bo do koga bolj vljuden.

Luka Copot, 9. b

Anastasija Ristić, 7. a, regijsko priznanje na državnem natečaju
Naravne in druge nesreče - neurje

Manca Babič, 4. b bronasto priznanje na državnem 11. likovnem natečaju *Drevo*

PESMI IZ ŠOLSKIH KLOPI

Šola

Ta
Šola
ni nora,
šola je šola.
V njej sedimo in
se trudimo, da ne zaspimo.
Šola ni gora, šola je šola.
V njej sedimo in se
poštenega življenja naučimo.
Šola ni nora, šola je lahko
zabavna, če se pridno učiš
in dobro oceno dobiš.
Če se pa nič v šoli ne naučiš,
od življenja klofuto dobiš.

Amina Aličajić, 8. a

Srce

Ali veš, Ali veš,
kje nastajajo misli in želje? kje zapisano je tvoje ime?
Veš, da vse, kar prizadene, tam najbolj boli?
Veš, da vsaka misel tvoja tam se ti rodi?
Veš, da čisto vsak majhen tvoj korak
nastane tam, kjer naučiš
ljubiti se? – Ta kraj
imenuje se
SRCE

Petra Burnik, 8. b

Kristina Stojanovska, 6. a

Oblak

Sivi oblak
je nebesni korak;
kot beli možiček po nebu drsi.
A ko zemlja ga prosi, naj vode mu nosi,
v drobcene kapljice se razprši.
Včasih oblak postane kot vlak –
takrat pa na njem vsaka ptica potuje.
A kadar dežuje – gorje objokuje.
Takrat pa je tak – dežni oblak.
Tudi človeku enak.

Petra Burnik, 8. b

Moda

Moda je moda,
čista svoboda.

Včasih je lepa,
kdaj tudi slepa.
Pri kom zaide,
a vedno spet pride.

Vsak ima poseben stil,
nekateri se oblačijo kot kakšen krokodil.
Spet drugi kot pop zvezde.

Jaz pa si želim,
da zdaj v »shopping« odhitim.
Tam kupila bi obleke
in senčila za na veke.
Julija Kastelic, 5. a

Šah
Šah je igra razmišljanja.
Šah je igra, kjer se boriš.
Ko narediš potezo, S pravo potezo
nasprotniku zagroziš.

Šah je igra,
igra, kjer zmagaš ali zgubiš.
Lahko je pa tudi remi,
ki prav nič zabaven ni.

Janoš Ivanec, 5. a

Julija Krebelj, 6. b

Ana Bergant, 9. a

Sanje

Sanje so prijetne in sladke,
more pa grozne, a k sreči kratke.
V sanjah ustvariš si nov svet,
zmaja, ki bruha sladoled.
Odeja te prijetno boža,
da ogreje se ti koža.
To so res prave sanje,
nikoli ne pozabim nanje.
Ko pa sonček posije,
začnejo se moje nesanjske lumparije.

Jurij Komel, 5. a

Danaj Bergant, 7.a priznanje na 4. LIKfest-u *oKrog*

Moj muc

Moj muc je črn in debel
in vedno je vesel.
S cofkom modrim se igra,
pod mizo rad se skobaca.
Na kavču rad zadrema,
kot jaz, kadar sem lena.

Zarja Komel, 5. a

Klavir

Klavirske tipke črne in belo so,
veseli smo, ko nanje pritiskamo.
Ko iz njih pride melodija,
zveni res kot simfonija.
Kaj je ta prelepi zvok,
sprašuje se vsak otrok.
Če pa želimo na klavir igrati,
moramo tudi note znati brati.

Delfina Bocevska, 5. a

Pomlad

Pomlad se prebudi,
ko roža zacveti.
Živali so že vstale
in se naigrale.

Postalo je toplo,
in tako mi je lepo.
Nekaj jagod smo nabrali,
in se z njimi posladkali.

Lana Tomažič, 5. a

Delfina Bocevska, 5. a

Pomlad

Spomladi ptice žvrgolijo,
vsa drevesa ozelenijo.
Žarki sijajo močnejše,
da objamejo vse veje.

Ko vse rože zacvetijo,
vsi ob pogledu nanje onemijo.
In najboljša je spomladanska trava,
če se vsak na njej zabava.

Sara Berk, 5. a

Flutura

Dy palë krahë
me shumë ngjyra
moj flutur
je ma e mira.
Fluturon e lirë
në qiellin e kaltër
me shumë ngjyra
dhe prap je ma e mira.

Altina Sylja, 5. a

Metulja

Moja pisana metulja
sta najlepša.

Na nebu nad mavrico
prosto letita v mnogih barvah.
In še vedno sta najlepša.
Prevod Behar Terstena, 9. a

Po Prešernovih stopinjah

Šolsko proslavo ob slovenskem kulturnem prazniku 2019 so popestrile pesmi učencev, ki jim je po mnenju mentorjev, pod vodstvom katerih je nastajala otroška oz. mladinska poezija, zaradi kreativnosti, občutenosti in iskrenosti lastna največja izrazna moč.

Narobe pesem

Nogavica obuje nogo,
ogenj gasi vodo.
Papir reže škarje,
ljudje pikajo komarje.

Igrače igrajo se z otroki,
ljudi jejo cmoki.
To je res narobe svet,
v napačne rime je odet.

Lana Tomažič, 5. a

Martin Rožič, 5. b bronasto priznanje na državnem 11. likovnem natečaju *Drevo*

Narobe pesem

Vozniki kaznujejo policiste,
čebele in mačke so pač iste.
Televizija gleda Evo,
svetovnega prvaka imamo za revo.

Pečica se peče v kruhu,
stol sedi na lenuhu.
Zemlja greje sonce,
da bo toplo za vse konce.

Sara Berk, 5. a

Strah

Strah je nekaj, česar ni,
a vseeno se vsak človek nečesa boji.

In čeprav strahu sploh ni,
se vseeno skriva za vsakimi vrati
in srce ti prekriva.

Strah je čuden sopotnik.
Ko ga iščemo, ga ni,
vendar nam vedno sledi
na peščini, v senci ali pa kot popotnik.

Matic Prah, 8. b

Življenje se včasih drži veselo na smeh

Življenje se včasih na srečo obrača,
a sreča je ena velika vreča.

In kakor ti vrečo prevračaš od časa do časa,
sreča le mogla bo ven pobegniti,
se hitro za kakšnim vogalom skriti
in malo, res malo, od težkih dni se spočiti.

Tedaj pa žalost svoj čas izkoristi,
res tiho v vreči preži
in čaka na svoje najboljše dni.
A ko najmanj pričakuješ, se ti za vrat obesi
in tako en, dva, tri, cel svet se vrti.

Moji najljubši trenutki so tisti,
ko v moji veliki, rožnati hiški
s prijatelji pijemo čaj, se smejimo,
da v svoje vreče veliko sreče dobimo.

Lana Stvarnik, 8. a

Tilen Burger, 4. b

Mija Kapun, 6. a

Irnes Ljubijankić, 5. b regijsko priznanje na državnem natečaju
Naravne in druge nesreče - neurje

Sara Berk, 5. a regijsko priznanje na državnem natečaju *Naravne in druge nesreče - neurje*

Zvezde

Zvezde hranijo najlepši spomin vsega sveta,
ki ga prepozna le tisti, ki v sebi ljubezen ima.
Vsakomur njegova zvezda miglja
in mu kaže življenje brez meja.
Ko se ta zvezda utrne in izgine,
del modrosti sveta za vedno mine.
Zato naj zvezda zasveti zate in zame
da se zavemo, kaj je vredno, da ostane.
Ne potrebujemo materialnih stvari,
ki končajo v smradu odpada,
človek naj tisti zvezdi sledi,
ki nas bo imela vse rada.

Sara Muratović, 9. a

Sanje

Od nekdanj sem sanjala
veselje in smeti.
Moje srce
nežno kot solza
ob tem samo spusti
trepet.
Človeški stik
vsakomur potreben
življenje obogati.
Bele rože z rdečim odtenkom
sanjajo z mano.
Neopazno kot vila
drsim v svoj svet.
Zunaj tiho naletava sneg.
Prsti pokažejo najlepšo zvezdo.
Usta se nasmehnejo.
Oko se zapre
do naslednjega dne.

Sara Kržalić, 9. b

Ava Trobec, 7. a

Dobro jutro

Dobro jutro je vsako jutro, če vstaneš s pravo nogo.
Sonce vstaja in nebo zahaja.
Ko se zjutraj dež ulije, se otrok v dekico zavije,
a se mamica prikaže in mu pot v svet pokaže.
Mame zjutraj tečne so, ko jim po živcih skačemo.

Lara Mačefat, 9. a, in Sara Muratović, 9. b

Življenje se včasih drži veselo na smeh

Življenje se včasih na srečo obrača,
a sreča je ena velika vreča.
In kakor vrečo prevračaš, od časa do časa
sreča le mogla bo ven pobegniti,
se hitro za kakšnim vogalom skriti
in malo, res malo, od težkih dni se spočiti.

Tedaj pa žalost svoj čas izkoristi,
ki tiho v vreči preži
in čaka na svoje najboljše dni.
Ko najmanj pričakuješ, se ti za vrat obesi
in tako, en, dva, tri, cel svet se vrti.

Moji najljubši trenutki so tisti,
ko v moji veliki, rožnati hiški
s prijatelji pijemo čaj, se smejimo,
da v svoje vreče veliko sreče dobimo.

Lana Stvarnik, 8. a

DOGAJALO SE JE

Osmošolci raziskovali v Nerezinah

V ponedeljek, 17. septembra 2018, smo se osmošolci odpravili na zadnji tabor v osnovni šoli oz. v šolo v naravi v Nerezine. Nam, učencem 8. b, se je pridružil bivši sošolec Tim Koren, ki se je sicer prešolal na sebi bližjo šolo, in tako preživel s svojimi bivšimi sošolci zadnje skupne dni.

Prvi dan, ponedeljek, se je začel z dolgo vožnjo do Zagorja na Hrvaškem, kjer smo prestopili na trajekt. Sledila je krajša vožnja s trajektom do Cresa, tej pa še približno enourni del poti do Lošinja, znova z avtobusom. Vožnja je bila res dolga in na koncu smo je imeli vsi že vrh glave, a smo bili vseeno navdušeni, ko smo končno prispeli v Nerezine. Seveda, saj smo na cilj čakali dolgih pet ur vožnje! Še dobro, da smo se vmes peljali tudi s trajektom, kar je bilo res nekaj posebnega. Ob prihodu na cilj smo si privoščili kosilo, saj smo bili že precej lačni, po obedu pa smo se odpravili naravnost na ogled mest Mali in Veli Lošinj. Čeprav bi po imenih marsikdo sklepal drugače, je Mali Lošinj pravzaprav večji od Velega – včasih je bil Veli res večji, a je sčasoma Mali zaradi pristanišča postajal vse pomembnejši in vse večji, postopoma pa večji celo od Velega Lošinja. Mislim, da sta bila ogleda vsem zelo všeč (tudi zato, ker smo se lahko ustavili ob različnih stojnicah ter si kupili spominke in sladoled). Ob vrnitvi v naselje smo se najprej razporedili po sobah in pojedli večerjo, čemur je sledil večerni pohod v mestece Nerezine. Pred spanjem smo imeli prosti čas do 23. ure.

Noč je bila kratka, in preden smo se zavedli, je že napočil drugi dan, torek. Ta se je začel – kljub neodobravanju večine učencev – z jutranjo telovadbo ter s tekom do plaže in nazaj. Temu je sledil zajtrk ob pol osmi uri, po njem pa so nas razporedili v tri skupine za učni del, ki je potekal vsako dopoldne: prva skupina je imela prvega dne biologijo, druga fiziko, tretja pa geografijo. Ker sem spadala v prvo skupino, sem se odpravila na plažo k biologiji, ki jo je poučevala učiteljica Barbara Klun. Bilo je zelo zanimivo, saj je del skupine najprej v morju nabiral rastline in živali, ki smo jih tam našli, drugi pa so medtem enako počeli na kopnem (le da so nabirali samo rastline). Na koncu smo se pogovorili o najdenih organizmih ter na različnih delavnicah reševali vaje v delovnem zvezku. Po kosilu smo z učiteljico Alenko Fajfar izvajali socialne delavnice,

pri čemer smo ustvarili svojo himno, grb ter predstavitev razreda z nekaterimi vnaprej danimi besedami. Po delavnicah smo imeli prosti čas, namenjen tudi uživanju v morju, nato pa večerjo, ki ji je sledil še en sprehod do Nerezin in nazaj. Večerna astronomija je obsegala dva dela: pri učitelju Alešu Ravnjaku smo spoznavali osnovna dejstva o vesolju, pri učitelju Klemnu Kersteinu (ki je tudi učitelj geografije) pa teleskop. Na koncu dneva smo se vsi izmučeni od dela, a polni adrenalina zaradi čudovite izkušnje, odpravili v postelje (kar pa ne pomeni, da smo takoj zaspali).

Prespali smo še eno noč in nastopila je sredo, ki se na veselje skoraj vseh ni začela z jutranjo telovadbo (razen za tiste, ki so jo prejšnji dan zamudili). Zajtrku je sledilo učenje: prva skupina je imela na vrsti geografijo, druga biologijo in tretja fiziko. Tudi pouk geografije pri učitelju Klemnu Kersteinu je bil res zanimiv in zabaven. Najprej smo spoznali nekatere geografske značilnosti otoka Lošinj in nekatere vrste oblakov, ki pa jih tistega dne žal (pravzaprav na srečo) na nebu ni bilo. Na socialnih delavnicah smo se naučili nekaj iger, kot je t. i. gordijski voz, pri katerem je treba roke ljudi, ki se naključno držijo, spraviti v krog. Na koncu smo se pogovorili še o povezanosti v razredu, s čimer smo zaključili delavnice. Sledili so prosti čas, v katerem smo se tudi kopali, večerja in sprehod v Nerezine. Zvečer smo se pri astronomiji naučili še marsičesa o zvezdah, ko smo jih opazovali s teleskopi. Po napornem dnevu smo se kot običajno ob 23. uri odpravili v postelje.

Naslednjega dne smo se vsi zbudili z groznim občutkom, da gremo čez en dan že domov, a na srečo nismo imeli dosti časa za razmišljanje o tem, saj je bil – kot vsako jutro – pol ure po bujenju zajtrk. Po njem smo šli k učni skupini, pri kateri še nismo bili; mi k fiziki pri učitelju Alešu Ravnjaku. Tudi ta delavnica je bila zelo zanimiva: na vsakih dvajset minut smo izmerili dolžino sence določene palice, ogledovali smo si svoje »krive noge«, ki so v vodi res izgledale krajše in bolj zakrivljene, poskušali smo zažgati črn in bel papirček z zbiralno lupo ipd. Temu delu je sledilo kosilo in nekaj prostega časa, popoldne pa smo se peš odpravili na robinzonsko plažo na drugi strani otoka. In čeprav smo tja prišli vsi izmučeni in prepoteni, je bil po vročini in hoji res užitek zaplavati v prijetno hladnem morju, kar je bil tudi namen pohoda. Nekoliko pozneje smo se sprehodili do vodnih jam v neposredni bližini, v katere smo lahko tudi zaplavali, na njihovem koncu pa se je morsko dno dvignilo in tako ustvarilo prijeten kraj za počitek med plavanjem. Ob vrnitvi v naselje smo prišli ravno na večerjo, po kateri smo se še zadnjič sprehodili v mesto Nerezine. Temu je sledil še zadnji zabavni večer, ki smo ga preživljali po hiškah po lastnih željah.

Prišel je zadnji dan tabora. Zjutraj smo se zbudili precej zgodaj, da smo lahko že začeli pospravljati stvari in smo imeli zato pozneje več časa za druga opravila. Čas po zajtrku tokrat ni bil namenjen običajnemu pouku, ampak smo reševali in dopolnjevali naloge na učnih listih. Na koncu smo jih oddali, čas, ki nam je ostal, pa smo porabili za dokončno pospravljanje oz. kot prosti čas. Ob enih smo pojedli še zadnje kosilo ter se odpravili na avtobus in nazaj proti Ljubljani. Vmes smo se ustavili v enem od manjših mest na Cresu, saj smo prvotno načrtovani trajekt zamudili in smo na naslednjega prišli šele ob pol treh. Z avtobusom smo se vrnili v Ljubljano, kamor smo prišli vsi čisto izčrpani, in vsaj zase vem, da sem takoj, ko sem prišla domov, le na hitro pospravila nekatere stvari ter nato takoj izmučena padla v posteljo. Še dobro, da je bila naslednjega dne sobota, da smo se vsi lahko dobro naspali.

Mislím, da smo prav vsi na tem taboru zelo uživali in zagotovo je bil čas na njem zelo dobro izkoriščen. Veliko smo se družili, se ob večerih zabavali, si pomagali pri nalogah in se nasploh imeli super. Mislím, da bi se vsak, ki se je udeležil tabora, strinjal, da je bil to, če že ne najboljši, pa vsaj med najboljšimi tabori v osnovni šoli.

Petra Burnik, 8. b

Nastop za starše ob materinskem dnevu

25. marca smo imeli nastop za mamice. Odigrali smo glasbeno pravljico Rokavička. V njej so nastopale živali, deček Janek in psiček. Zapeli smo več pesmi, Pomladno, Jaz imam pa goslice in Mamica je kakor zarja. Mamice so bile zelo ganjene. Nastop mi je bil zelo všeč.

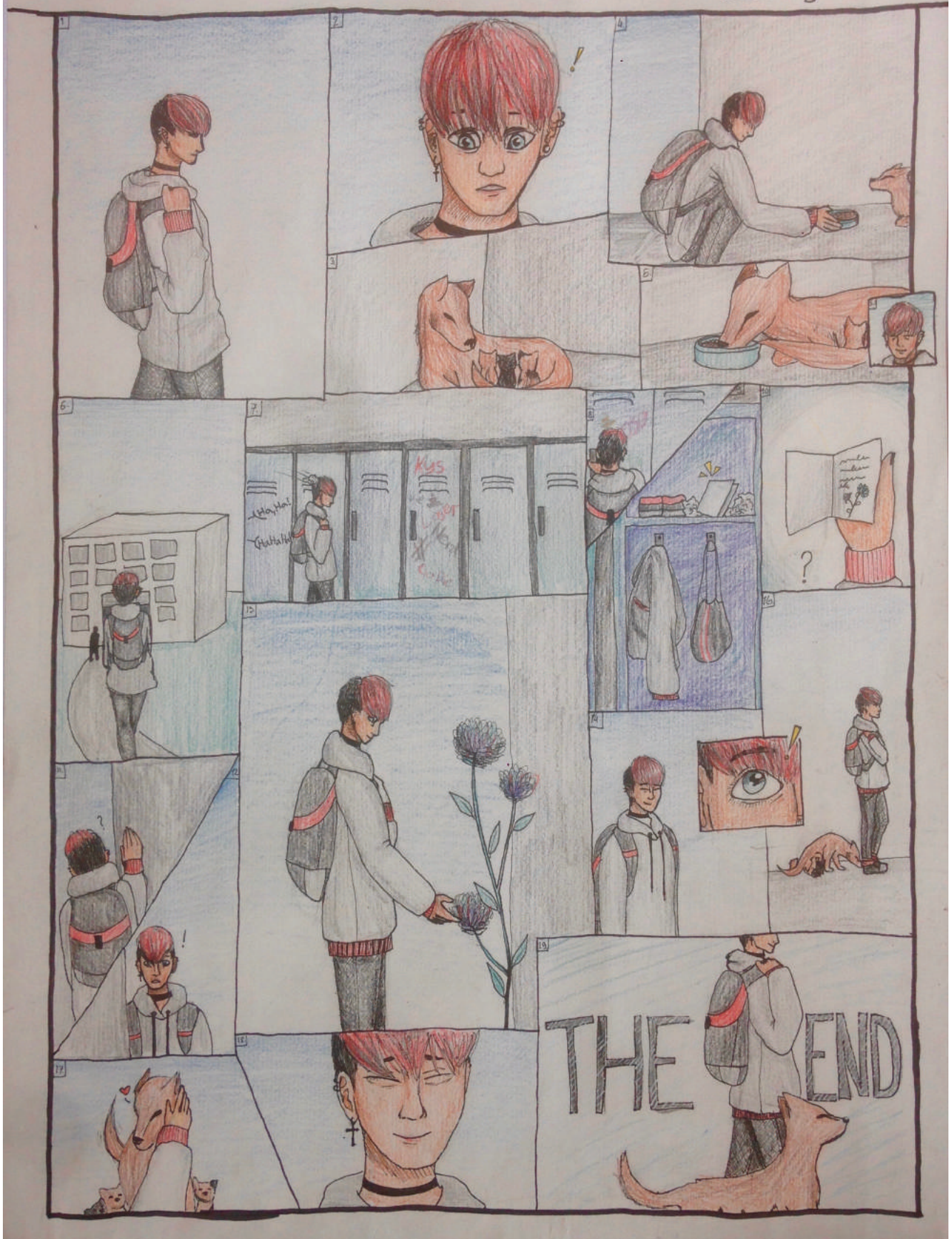
Amila Mešić, 3. a

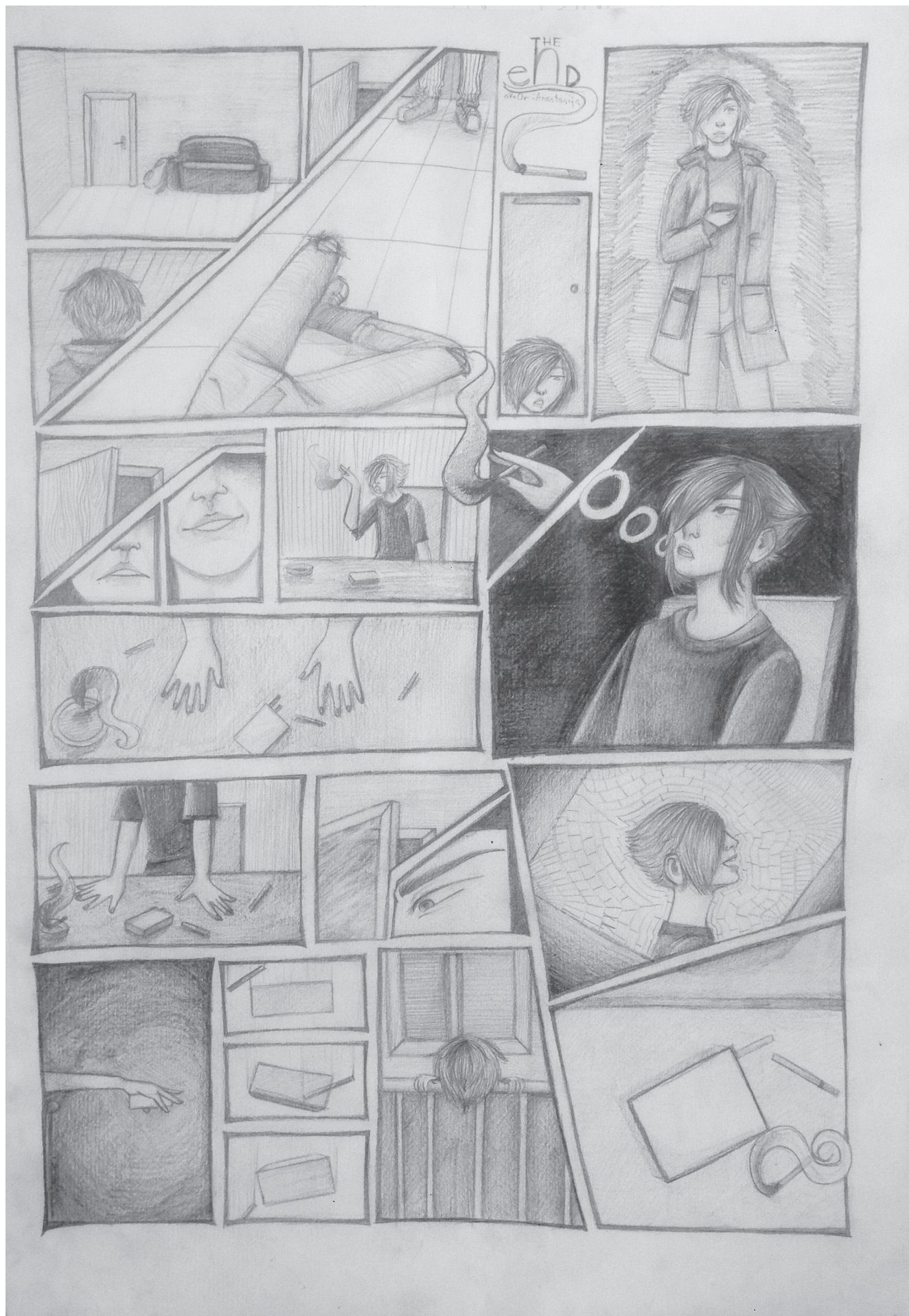
Neža Prusnik, 7. b priznanje na 4. LIKfest-u *oKrog*

DAN

Lea Bergant

Lea Bergant, 7. a

Anastasija Ristić, 7. a

Nikoli ne reci, da te je strah

Med lanskimi počitnicami me je k branju pritegnila knjiga *Nikoli ne reci, da te je strah* avtorja Giuseppa Catozzella. Pripoveduje o življenjski zgodbi, poleg tega pa še, kaj vse odnese vojna, in je toliko bolj pretresljiva, ker je resnična.

Zgodba govori o deklici Samii Yusuf Omar, rojeni v Somaliji, ki jo pretresa vojna. Pobeg od vsakodnevnih težav, ki se kar vrstijo, ji predstavlja tek. Teče za Somalijo, da bi se vojna v njej končala, za najboljšega prijatelja in očeta, ki ju je izgubila, teče, da bi s tekom vsaj za trenutek pozabila na svoje težave in skrbi. Pri desetih letih že prvič zmaga na tekaškem tekmovanju medčetrtnih skupnosti, na katerem sodelujejo tudi odrasli, in kmalu postane najhitrejša v državi. Leta 2008 se s pomočjo somalijskega olimpijskega komiteja udeleži olimpijskih iger v Pekingu, a za drugimi tekmovalkami zaostane kar pol kroga. Vendar to v njej le še bolj podžge željo po treningu in uvrstitvi na olimpijske igre leta 2012. Odločena je, da bo na njih zmagala in tako popeljala v svobodo islamske ženske. A v Somaliji se stroge prepovedi le še stopnjujejo, zato se odloči, da se odpravi na Pot – potovanje vsakega Somalca, ki si želi svobode. Na njej jo podpira in ji pomaga najljubša sestra Hodan, ki je Pot že prestala. Toda pogoji na Poti so neznosni in izkušnje preveč grozne, da bi jih bilo mogoče opisati z besedami, in to Samia doživi tudi sama. Ne le da jo v natlačenih tovornjakih prevažajo po puščavi, za izpustitev iz strašljivega zapora zahtevajo vrtoglave vsote in jo skupaj s celo množico strpajo v gumijast čoln, s katerim naj bi se prepeljali vse od Libije do Italije. Tretji dan njihovemu čolnu zmanjka goriva in šele po petnajstih urah se pred njimi prikaže italijanska ladja. A nanjo se lahko povzpnejo, le če do nje priplavajo. Čeprav Samia še nikoli v življenju ni plavala, se odloči, tvega in skoči v vodo. Toda kljub velikemu trudu ji ne uspe in 2. aprila 2012 umre v Sredozemskem morju.

Knjiga je izjemno pretresljiva in čustveno polna pripoved, ki se bralca dotakne še toliko bolj, ker je resnična. Poleg tega, da v bralcu vzbudi čustvovanje, z njo spoznavamo grozovite razmere, ki še danes vladajo v nekaterih (predvsem islamskih) državah. Pa vendar zgodba ni napisana depresivno in tudi ne daje občutka, da so ljudje izgubili upanje na boljše, temveč ravno obratno. Oče glavne osebe, deklice Samie, jo vedno opominja, naj se nikoli ne boji in naj nikoli ne prizna, da jo je strah, saj »si potem tisto, česar te je strah, začne domišljati, da je nekaj mogočnega in da te lahko premaga«. Knjiga bralca pritegne še toliko bolj, ker jo je pisatelj Giuseppe Catozzella čustveno obarval, da se bralec močno vživi v glavno osebo. To knjigi daje veliko prednost, saj je zgodba na nek način pričevanje mrtve deklice oz. njene sestre Hodan, ki živi še zdaj in se s svojim možem bori za pravice žensk v afriških državah. V knjigi so tudi izjemno lepo in doživeto opisani čustveni

Knjiga *Nikoli ne reci, da te je strah* Samia Yusuf Omar na olimpijskih igrah leta 2008
Fotografiji:

<https://www.emka.si/nikoli-ne-reci-da-te-je-strah/PR/1974787.>)

dogodki, za boljše razumevanje pa so Samiini pogovori s prijateljem Alijem in sestro Hodan napisani v razumljivem, pogovornem jeziku. Pisatelj je v pripovedi uporabil pestro besedišče, s katerim bralcu še bolj doživeto predstavi dogajanje in tako še dodatno opremi že tako dobro napisano zgodbo. Posebno pretresljiv je konec knjige, ko Samia stavi vse svoje upe, da bi prišla v Italijo, in skoči v morje. Pisatelj je izjemno pretresljivo in čustveno zaključil knjigo in zgodbo nadaljeval tudi po tem, ko je Samia že skočila s čolna v morje, le nekoliko bolj oddaljeno, medlo in nekako neresnično. Šele na koncu zgodbe pa se bralec sreča s kruto resnico, da je Samia ob svojem poskusu preživetja, čeprav nenamerno, skočila v smrt.

Petra Burnik, 8. b

Neža Maurer: Misel

Življenje je velik nesporazum:
samo od časa do časa
ljudem dopoveš,
kaj želiš, kaj hočeš,
kaj zmoreš ...

Samo od časa do časa
lahko drugi tebi dopovedo,
kaj želijo, kaj zmorejo.

To je pesem z naslovom Misel. Napisala jo je pesnica Neža Maurer. Rodila se je leta 1930 v Polzeli, kjer je obiskovala slovensko šolo. Med drugo svetovno vojno je hodila tudi na nemško šolo. Po koncu vojne je šolanje nadaljevala na srednji šoli v Celju. Študirala je na Pedagoški akademiji v Ljubljani in na Filozofski fakulteti, kjer je diplomirala iz slavistike. Med študijem je poučevala v Črnem Vrhu in v Ilirski Bistrici.

Imela je zelo zanimivo kariero. Bila je novinarka, urednica otroških oddaj, urednica revij in terenska reporterka. Zadnja leta službovanja je bila svetovalka za kulturo. Ves čas je tudi pisala. Za otroke je napisala veliko poezije, npr.: Kako spi veverica. Piše tudi prozo, npr.: Čukec. Napisala pa je tudi veliko poezije in proze za odrasle.

Sedaj je upokojena in dela kot samostojna umetnica. Je članica Društva novinarjev, Društva slovenskih pisateljev ter Gibanja za kulturo miru in nenasilja. Je mati dveh otrok. Eva Maurer je znana kot prva slovenska klovnesa in sodeluje pri humanitarnem društvu Rdeči noski. Miklavž Maurer je bil zaposlen v Slovenski vojski in je znan kot eden najboljših slovenskih pilotov helikopterjev. Na žalost je že umrl.

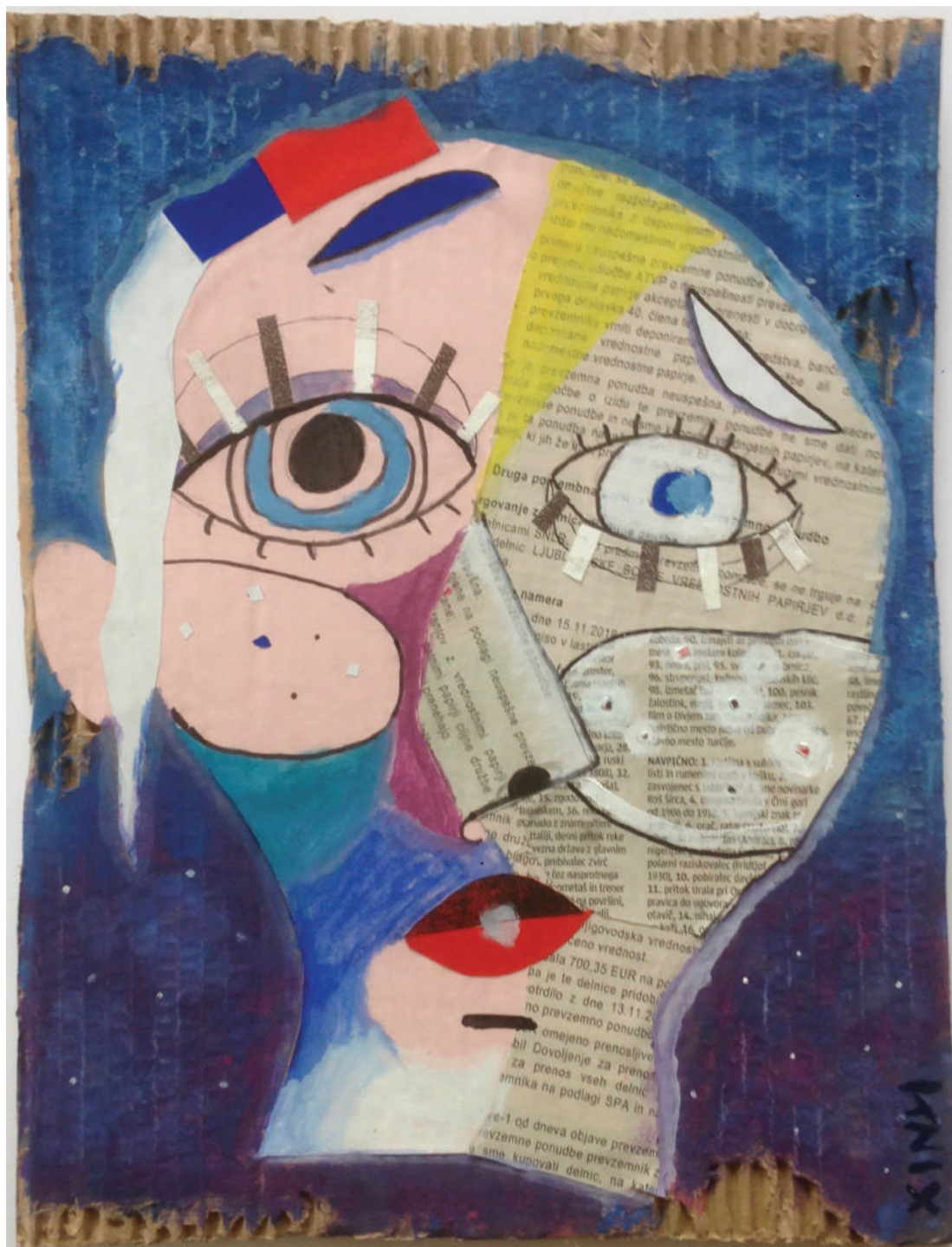
Njena pesem Misel je sestavljena iz dveh kitic. Prva ima pet verzov, druga pa tri, torej je tercina. Je razumljiva, saj je napisana v sodobnem jeziku. Lahko razumljiva je tudi, ker v njej ni metafor, ki bi otežile razumevanje pomena. Opazil sem tudi, da v njej ni rim. To se mi je zdelo nenavadno, saj sem vedno mislil, da pesem mora imeti rime. V pesmi je veliko ponavljanja: kaj želiš, kaj hočeš, kaj zmoreš. To se zaokroži na koncu: kaj želijo, kaj zmorejo. Ponavljanje da pesmi poseben ritem. Tako kot se oblikovno deli na dva dela – dve kitici –, se deli tudi vsebinsko. Prvi del postavlja v središče lirskega izpovedovalca, drugi pa vse ostale.

Pesem govori o oteženem sporazumevanju med ljudmi, do katerega pride, ker si vsak drugače predstavlja isto stvar. Prva kitica govori o tem, kako težko je ljudem povedati, kaj si misliš, kaj čutiš, kaj želiš. Druga kitica pa govori o tem, kako ostali ljudje težko razumejo nas. Kako ne vedo, kaj razmišljamo. Pove tudi, da če se dovolj portudimo, lahko od časa do časa drug drugemu povemo ali z dejanji pokažemo, kar želimo in zmoremo. Ker jaz ne doživljam takšnih občutkov, si lahko le predstavljam, kaj je mislila avtorica, ko je pisala pesem. Ob pripravi govornega

nastopa sem prebral kar nekaj gradiva o Neži Maurer. Med drugim sem naletel na intervju, v katerem je izjavila: »Zelo rada imam ljudi in srečna sem, da živim na tem svetu.« Glede na to menim, da v življenju ni imela težav pri sporazumevanju z drugimi ljudmi. Očitno pa je prišel trenutek, v katerem je bila nerazumljena in ona ni razumela ostalih. V takšnem trenutku je verjetno napisala to pesem.

Pesem mi je všeč, saj ima globok pomen. Všeč pa mi je tudi, da je kratka, saj se nerad učim daljše pesmi.

Jaka Gaber, 8. b

Xinyi Lin, 9. b bronasto priznanje na mednarodnem natečaju *Portret - Ti in jaz, jaz in ti*

Maša Kogovšek 5. a, 1. nagrada na mednarodnem natečaju *Moj dom*